

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/65/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214229988
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1214229988.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová, v spore žalobcov: v 1. rade Q. v 2. rade Maratónsky klub Národného maratónu Bratislava - Devín - Bratislava IX. Deň Ústavy SR, so sídlom Strečnianska ul. č. 3, Bratislava, zastúpený JUDr. Jánom Čarnogurským, advokátom so sídlom Dostojevského rad 1, Bratislava, proti žalovanému: Ringier Axel Springer SK, a.s., so sídlom Prievozska ul. č. 14, Bratislava, zastúpenému Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, so sídlom Rudnayovo námestie č. 1, Bratislava, o ochranu osobnosti, ochranu názvu právnickej osoby a zaplatenie nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 9C 73/2014-184 zo dňa 6.10.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 9C 73/2014-184 zo dňa 6.10.2016 v napadnutej časti výroku, ktorým okresný súd žalobu žalobcu 1/ proti žalovanému zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania z r u š u j e a konanie vo veci žalobcu 1/ z a s t a v u j e. Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobcovi 1/. Vo výroku, ktorým okresný súd žalobu žalobcu 2/ proti žalovanému v napadnutej časti zamietol a v súvisiacom výroku o priznaní náhrady trov konania žalovanému proti žalobcovi 2/ v rozsahu 100%, rozsudok p o t v r d z u j e. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi 2/ v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II v spore o ochranu osobnosti, ochranu názvu právnickej osoby a zaplatenie nemajetkovej ujmy rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného uverejniť v internetovom periodiku cas.sk ako aj v denníku Nový čas na mieste a veľkosťou tlače porovnateľné s článkami zo dňa 10.08.2014 (cas.sk) a zo dňa 11.08.2014 (Nový čas) text nasledovného znenia: „Cas.sk (resp. Nový čas) sa ospravedlňuje Q.. F. V. za nepravdivú informáciu uvedenú dňa 10.08.2014 (resp. 11.08.2014), že organizátori Národného maratónu Bratislava - Devín - Bratislava 1. IX. Deň Ústavy SR po zrušení maratónu v roku 2014 nevrátili prihláseným pretekárom štartovné. Všetci prihlásení pretekári obdržali štartovné na svoje účty dňa 25.05.2014 alebo v nasledujúcich dňoch.“ Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v 1. rade 10 000 € s 15,5 % úrokmi z omeškania ročne od 12.08.2014 do zaplatenia a žalobcovi v 2. rade 10 000 € s 15,5 % úrokmi z omeškania ročne od 12.08.2014 do zaplatenia. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že žalobca v 1. rade je štatutárnym zástupcom žalobcu v 2. rade. V roku 2011 začal žalobca v 2. rade organizovať maratón na trati Bratislava - Devín - Bratislava. Maratón sa vyvíjal veľmi úspešne. V roku 2011 mal maratón 30

účastníkov, v roku 2013 až 150 účastníkov. Podľa medzinárodného vyjadrenia má trať Bratislava - Devín - Bratislava ideálny profil. Pôvodne žalobca v 1. rade plánoval uskutočnenie maratónu aj v roku 2014. Zverejnil propozície maratónu a záujemcovia mali možnosť prihlasovať sa prostredníctvom internetu. Štartovný poplatok pre účastníkov bol 25 €. Samotný maratón sa mal uskutočniť dňa 31. augusta 2014. Organizácia maratónu spočívala na žalobcovi v 1. rade. Pre jeho osobné dôvody sa nemohol v dostatočnej miere venovať príprave maratónu, preto dňa 25.5.2014 oznámil na príslušnej internetovej stránke, že maratón sa v roku 2014 ruší. Ku dňu oznámenia bolo prihlásených 5 účastníkov, ktorí zaplatili štartovné 25 €. Rovnakého dňa všetkým uvedeným prihláseným sumu 25 € vrátil na účty, z ktorých tieto peniaze poukázali. Krátko na to odcestoval na dovolenku mimo územia Slovenskej republiky. Denník Cas.sk uverejnil dňa 10. 8. 2014 príspevok s názvom Český atlét sa hnevá na bratislavských organizátorov maratónu. Zobrali štartovné a zmizli“ a denník NOVÝ ČAS dňa 11.08.2014 uverejnil článok pod názvom: „Športovci pozor na pochybné behy ! Q. zaplatil štartovné 25 €. Maratón zrušil a zostal bez peňazí“. Ich vydavateľom je žalovaný. V týchto príspevkoch ich autori uviedli nepravdivé a znevažujúce informácie o občianskom združení Maratónsky klub Národného maratónu Bratislava - Devín - Bratislava 1. IX. Deň Ústavy SR aj o jeho riaditeľovi a štatutárnom zástupcovi F. V.. Nie je pravda, že prihlásený maratónec Q. nedostal naspäť peniaze zaplatené ako štartovné. Štartovné bolo poukázané dňa 21. 2. 2014 z účtu V M.: G. a dňa 25. 5. 2014 bola suma 25 € poukázaná na rovnaký účet. Rovnako bolo štartovné poukázané aj ďalším prihláseným. Uverejnením uvedenej nepravdivej a znevažujúcej informácie žalovaný poškodil dobrú povesť žalobcu v 1. rade aj žalobcu v 2. rade. Žalobcu v 1. rade zastavujú známi a pýtajú sa ho, čo sa to stalo. Ujma žalobcu v 2. rade spočíva v poškodení dobrého mena a spôsobení ťažkosti pri organizovaní ďalších ročníkov Národného maratónu. Na predchádzajúcom ročníku Národného maratónu z roku 2013 sa zúčastnilo 160 bežcov a bežkýň. V budúcnosti hodlá občianske združenie opäť organizovať Národný maratón. Poškodenie dobrého mena spôsobené uvedenými článkami znížilo schopnosť oboch žalobcov úspešne organizovať uvedený maratón. Právny zástupca žalobcov sa obrátil listom zo dňa 1.10.2014 na žalovaného s požiadavkou ospravedlnenia a zaplataenie nemajetkovej ujmy. Právny zástupca žalovaného odpovedal listom zo dňa 24. 10.2014, ktorým oznámil, že denník Nový čas uverejnil ospravedlnenie dňa 22.10.2014. Nový čas síce uverejnil dňa 22.10.2014 ospravedlnenie podľa požiadavky žalobcov, ale veľkosť tlače ospravedlnenia vonkoncom nezodpovedala veľkosti tlače pôvodných článkov. V porovnaní s pôvodnými článkami je ospravedlnenie ľahko prehliadateľné. Právny zástupca žalovaného úplne odmietol náhradu nemajetkovej ujmy. Na odstránenie neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcu v 1. rade a na odstránenie závadného stavu, ktorý vznikol neoprávneným použitím názvu žalovaného v 2. rade sa žalobcovia domáhajú, aby žalovaný na webovej stránke cas.sk aj v časopise Nový čas uverejnil veľkosťou porovnateľné s pôvodnými nepravdivými článkami. Ako dôkaz predložili žalobcovia kópie denníka Nový čas zo dňa 11.8.2014, 22.10.2014 a kópiu cas.sk zo dňa 10.8.2014. Súčasne si žalobcovia uplatnili voči žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a trov konania.

3. Žalovaný písomným podaním navrhol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Napriek tomu, že k vzniku zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcov podľa jeho názoru ani nedošlo, na základe žiadosti žalobcov žalovaný uverejnil ospravedlnenie tak, ako žiadali a oznámil im to prostredníctvom ich právneho zástupcu. To nie je sporné, pretože samotní žalobcovia v návrhu na začatie konania uvádzajú, že žalovaný uverejnil ospravedlnenie podľa ich požiadavky. V danom prípade žalobcovia žalobu odôvodňujú tým, že uverejnená informácia o tom, že po zrušení maratónu nebolo štartovné vrátené športovcom, ktorí ho zaplatili, nepravdivá. Žalobcovia vychádzajú z premisy, že akákoľvek nepravdivá informácia uverejnená v tlači alebo v inom médiu, je neoprávneným zásahom a zakladá občianskoprávnu zodpovednosť za takýto zásah. Táto premisa je však prekonaná. Žalovaný je naopak toho názoru, že v danom prípade sa na žalovaného vzťahuje ochrana, ktorá je poskytovaná čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru. S poukazom na rozsudky Goodwin proti Spojenému kráľovstvu z roku 1996 a Fressoz a Roire proti Francúzsku z roku 1999 je rozhodujúce, že (i) novinári informovali o otázkach legitímneho verejného záujmu, (ii) s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie, v (iii) dobrej viere a (iv) v súlade s novinárskou etikou. Povinnosť súdov skúmať predmet konania o ochrane osobnosti z uvedených hľadísk bola zdôraznená Európskym súdom pre ľudské práva v troch prípadoch RINGIER AXEL SPRINGER Slovakia proti SLOVENSKU z rokov 2010 a 2013 (I, II a III). K téme legitímneho verejného záujmu žalovaný uviedol, že ako vyplýva z obsahu žaloby, žalobca v 2. rade bol organizátorom verejného športového podujatia organizovaného ku dňu prijatia Ústavy SR, ktorého konanie rovnako zverejnil. Tým na seba upútal pozornosť verejnosti, a to nielen športovcov. „Vecou verejnou je nielen všetka agenda štátnych inštitúcií, ako aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napr. činnosť politikov, úradníkov,

sudcov, advokátov alebo kandidátov či čakatel'ov na tieto funkcie; vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu byť verejne posudzované“ (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 453/03). Rovnako legitímne pútalo pozornosť verejnosti aj zrušenie podujatia a okolnosti s tým súvisiace, t.j. okrem iného aj to, či zaplatené štartovné bolo športovcom, ktorí ho zaplatili, vrátené. A to zvlášť za okolností, keď jeden zo športovcov zverejnil informáciu, že mu štartovné nebolo vrátené, pričom organizátor maratónu na jeho žiadosť neodpovedá. K otázke informovania s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie žalovaný uviedol, že uverejnené informácie boli čerpané zo zdroja www.lidovsky.cz, <<http://www.lidovsky.cz>> kde sa článok na túto tému spolu s rozhovorom s Q. nachádza dodnes. Odkaz na zdroj je uvedený priamo v článku. Informácie uverejnené v žalobcami namietaných článkoch korešpondujú tomu, čo priamo redaktorom serveru www.lidovsky.cz <<http://www.lidovsky.cz>> uviedol Q.. Súčasne sa redaktori žalovaného snažili skontaktovať so žalobcami za účelom overenia informácií, avšak bezvýsledne. Skutočnosť, že pochodili rovnako, ako Q., ich len utvrdila v tom, že jeho vyjadrenia zodpovedajú skutočnosti. Je teda zrejmé, že žalovaný informoval s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie. K otázke dobrej viery žalovaný uviedol, že existencia dobrej viery sa predpokladá. Navyše žalobca netvrdí žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o tom, že by redaktor alebo vydavateľ nepostupovali v dobrej viere. K otázke novinárskej etiky žalovaný uviedol, že redaktori postupovali v súlade s novinárskou etikou. Žalobcovia netvrdia, že by redaktor alebo vydavateľ porušili nejakú konkrétne etickú normu. Redaktori žalovaného sa snažili uverejnené informácie overiť, avšak bezvýsledne. Žalovaný je ako vydavateľ v danom prípade plne chránený čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru, pretože naplnil všetky podmienky ochrany vyplývajúce z európskeho štandardu ochrany slobody prejavu a práva na informácie garantovaného čl. 10 Dohovoru a formulovaného v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva v celom rade jeho rozsudkov tak, ako boli zmienené vyššie (Goodwin proti Spojenému kráľovstvu z roku 1996 a Fressoz a Roire proti Francúzsku z roku 1999, a RINGIER AXEL SPRINGER Slovakia proti SLOVENSKU z rokov 2010 a 2013). Uverejnené informácie sú reprodukciou informácií uverejnených na internete, ide o reprodukciu obsahu článku a rozhovoru s Q. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011 je imunita novinárov za šírenie už uverejnených informácií v súlade s prístupom Európskeho súdu pre ľudské práva k ochrane slobody prejavu a práva na informácie. Z uvedeného vyplýva, že v zmysle štandardu ochrany slobody prejavu a práva na informácie podľa čl. 10 Dohovoru, ktorý je pre Slovenskú republiku záväzný a má podmienne aj prednosť pred vnútroštátnym zákonom (čl. 154c ods. 1 Ústavy SR), novinári a ani vydavateľ nezodpovedajú za obsah uverejnených a prevzatých informácií. Európsky súd pre ľudské práva teda vychádza zo zásady, že úlohou médií je šíriť všetky informácie alebo názory verejného významu, i keď tieto samé osebe nezasluhujú ochranu podľa čl. 10 Dohovoru; ohnisko záujmu by malo byť zamerané na zdroj takýchto prejavov, ale nie na médiá, ktoré ich len reprodukujú. Túto zásadu Európsky súd pre ľudské práva formuloval aj v iných rozhodnutiach, a to napríklad v rozsudku vo veci Jersild proti Dánsku z roku 1994 alebo Thoma proti Luxembursku z roku 2001. Z uvedeného vyplýva, že nemožno voči žalovanému vyvodzovať zodpovednosť za to, že prevzal a uverejnil informácie, ktoré už boli uverejnené. Žalobca v 1. rade v žalobe uvádza, že organizácia maratónu spočívala na ňom. Zrejme preto, že nebola iná osoba, ktorá by v relevantnom čase zodpovedala legitímne novinárske otázky, žalobca v 2. rade sa v relevantnom čase nevyjadril. To bol aj dôvod, pre ktorý boli namietané články uverejnené, pretože ak by boli žalobcovia schopní reagovať, logicky by články uverejnené neboli. Naopak nemožno ako pochybenie žalovaného posudzovať uverejnenie informácií, ktorým mohli žalobcovia zabrániť, ak by organizácia maratónu nespočívala na jednom človeku. Nakoľko išlo o verejné podujatie, ktorého sa v minulosti zúčastnilo 150 účastníkov, logicky sa dalo očakávať, že žalobcovia zabezpečia poskytovanie informácií v rozsahu zodpovedajúcom jeho významu. Žalobcovia majú možnosť domáhať sa ochrany voči pôvodcovi nepravdivých informácií.

4. Žalovaný uverejnil požadované ospravedlnenie nad rámce svojej zodpovednosti; teda napriek tomu, že podľa názoru žalovaného nemusel a súčasne žalobcami namietaný článok z cas.sk odstrániť. Žalobcovia sa opätovne domáhajú uverejnenia ospravedlnenia v denníku NOVÝ ČAS, čo odôvodňujú jedine tým, že údajne „veľkosť tlače ospravedlnenia vonkoncom nezodpovedala veľkosti tlače pôvodných článkov. V porovnaní s pôvodnými článkami je ospravedlnenie ľahko prehliadnuteľné“. V prvom rade, text ospravedlnenia je uverejnený typom a veľkosťou písma rovnakou, ako bol uverejnený pôvodný článok. Žalobcovia v liste zo dňa 01.10.2014 nešpecifikovali žiadny typ ani veľkosť písma ospravedlnenia, alebo jeho častí a nežiadali ani to, aby bol text ospravedlnenia označený nejakým nadpisom. Žalovaný označil text názvom „Ospravedlnenie“ z vlastnej iniciatívy. Z § 11 a nasl. OZ

nevyplývajú na uverejnenie ospravedlnenia žiadne konkrétne požiadavky ani čo sa týka veľkosti a ani typu písma. V druhom rade, pokiaľ žalobcovia tvrdia, že ospravedlnenie uverejnené v denníku NOVÝ ČAS je ľahko prehliadnuteľné, je to len ich domnienka. Ospravedlnenie je uverejnené v hornej časti príslušnej strany, kde bol uverejnený aj pôvodný článok.

5. Žalovaný vyhovel tým požiadavkám, čo sa týka ospravedlnenia, ktoré žalobcovia uplatnili. V slovenskom právnom poriadku platí zásada vigilantibus iura a bolo teda na žalobcoch, aby svoju požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia formulovali takým spôsobom, aby vyhovovalo ich predstavám. Ak aj teda na strane žalovaného vznikla nejaká povinnosť uverejniť ospravedlnenie, táto zanikla jej splnením, pretože žalovaný uverejnil ospravedlnenie podľa požiadaviek žalobcov. Nie je možné preto, že žalobcovia nevenovali dostatočnú pozornosť tomu a konkrétne nevyjadrili, čo žiadajú, zastúpení advokátom, požadovať uverejnenie ospravedlnenia opätovne. Je to v rozpore s princípom primeranosti. Takto by žalobcovia mohli žiadať o uverejňovanie ospravedlnení donekonečna len preto, že opomenuli, nevedeli alebo nechceli svoje požiadavky špecifikovať alebo sa ich požiadavky jednoducho zmenili, čo je absurdné. Čo sa týka petitu v časti požiadavky na uverejnenie ospravedlnenia „v internetovom periodiku cas.sk“, žalovaný uviedol, že internetové periodikum cas.sk neexistuje, rovnako ako neexistuje ani denník cas.sk. V žiadosti žalobcov zo dňa 01.10.2014 nebola vôbec zreteľne uplatnená požiadavka uverejniť ospravedlnenie na cas.sk., navyše namietaný článok je z cas.sk, odstránený. Ak by žalobcovia skutočne uplatnili požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia na cas.sk, bol by žalovaný uverejnil ospravedlnenie aj na cas.sk. Vznikla by však rovnaká situácia, ako v prípade denníka NOVÝ ČAS, keď by žalobcovia neboli spokojní s uverejnením ospravedlnenia a aj tak by podali návrh na začatie konania, pretože žalovaný nemôže vyhovieť takým ich predstavám, ktoré nepozná. Nakoniec to, že žalobcovia nevedia alebo nechcú špecifikovať svoju predstavu o uverejnení ospravedlnenia, preukazuje aj uplatnený petit, ktorý je neurčitý a nevykonateľný.

6. Čo sa týka požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. zadostučinenia v peniazoch, žalovaný trvá na tom, že žalobcami tvrdené skutočnosti nezakladajú nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch alebo na zadostučinenie v peniazoch. Údajná ujma, ktorú žalobcovia opisujú v žalobe, ktorá má v podstate predstavovať údajné sťaženie organizovania ďalších ročníkov maratónu, je hypotetická, ešte nenastala. Okrem toho tieto skutočnosti sa týkajú len žalobcu v 2. rade, ktorý je v skutočnosti organizátorom maratónu, a nie priamo žalobcu v 1. rade. Úrok z omeškania, ktorého sa žalobcovia domáhajú, je neopodstatnený. Vôbec nevedno, ako dospeli k tomu, že ho žiadajú od 12.08.2014 a vôbec nevedno, prečo (na základe čoho) ho žiadajú vo výške 15% p.a. Otázka úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bola v súdnej praxi vyriešená ešte v roku 1998. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1 Co 15/97, ktorý bol uverejnený Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod poradovým číslom: 45/2000, už judikoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Rovnako Najvyšší súd SR rozhodol v rozsudku sp. zn. 6 Cdo 185/2011. Uvedené rovnako platí aj pre zadostučinenie v peniazoch, pretože jeho povaha je rovnaká, ako náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

7. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že právny zástupca žalobcov v rámci svojich ústnych vyjadrení poukazoval na absenciu tzv. „dôležitej sociálnej potreby“ v tomto konkrétnom prípade. Organizátori maratónu, obaja zrušili maratón v máji 2014, boli prihlásení 5 účastníci, všetkým bolo okamžite vrátené štartovné. Zrušenie maratónu bolo oznámené na internete v tej dobe, okolo 25.05.2014, noví záujemci sa už nemohli prihlásiť. Žalovaný uverejnil článok v printovom médiu dňa 11.08.2014 a na internete 10.08.2014. Takmer 3 mesiace po zrušení maratónu a vrátení peňazí. Toto uverejnil na základe toho, čo bolo uverejnené v internetových novinách v Čechách, pritom ako autor je u žalovaného označený lidovky.cz, hok v printovom médiu. Aj v printovom aj v internetovom vydaní bolo uvedené, že Vokatý nedostal naspäť štartovné, čo nebola pravda. W. si buď neskontroloval účet, alebo úmyselne uvedené uviedol, v tom prípade by išlo o úmysel. Uvedené bolo v negativistickom tóne. Jediné čo je uvedené, že sa redakcii nepodarilo spojiť s organizátorom, aby sa k veci vyjadril. Poškodenie dobrého mena žalobcu v 1. rade spočívalo v tom, že to bolo uverejnené v denníku s vysokým nákladom, čítali to jeho známi, pýtali sa ho rozhorčene čo to spôsobilo. Toto zverejnenie veľmi poškodzuje žalobcu v 1. rade pri organizovaní ďalších maratónov, on má licenciu a organizovanie takého maratónu vyžaduje získanie sponzorov, získanie závodníkov. Táto publikácia veľmi poškodila žalobcu v 1. rade a tento rok už ani neplánuje z tohto dôvodu organizáciu maratónu. Pritom žalobca v 1.

rade je v okruhu osôb zúčastňujúcich sa maratónov, ako aj organizátorov maratónov známou osobou a táto publikácia ho poškodila. Nakoľko ako organizátor vystupoval žaloba v 2. rade, tento článok rovnako poškodil aj žalobcu v 2. rade.

8. Právny zástupca žalovaného v rámci svojich ústnych vyjadrení uviedol, že „naliehavá sociálna potreba“, na ktorú poukazujú žalobcovia, musí byť splnená na to aby mohlo dôjsť k obmedzeniu práv garantovaných článkom 10 Dohovoru. Podmienka naliehavej sociálnej potreby ale neexistuje vo vzťahu k otázke, či je uverejnenie informácie prípustné alebo nie. Tu sa vyžaduje to, aby sa uverejnená informácia dotýkala legitímneho predmetu záujmu verejnosti. Uvádzaný pojem sa používa v judikatúre ESLP úplne v inom kontexte ako uvádzajú žalobcovia. Čo sa týka zodpovednosti za uverejnenie nepravdivej informácie, táto v zmysle judikatúry ESLP nie je absolútna. Aj čo sa týka rozsudku ESLP vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011, v tomto prípade nebolo relevantné, či uverejnené informácie boli pravdivé alebo nie, ale relevantné bolo to, že ukrajinské právo neposkytovalo novinárom ochranu pred tým, ako prevzali informácie z internetu. To viedlo ESLP ku konštatovaniu, že došlo k porušeniu čl. 10 Dohovoru. Z rozsudku vyplýva že novinári sú chránení, ak šíria informácie už raz zverejnené v tlači. Žalovaný má za to, že táto ochrana sa má v plnom rozsahu vzťahovať aj na žalovaného v tomto prípade. Žalovaný vychádzal z informácii, ktoré boli uverejnené na serveri lidovky.cz, ide o internetový portál Lidových novín, ktoré vychádzajú od roku 1893 a majú asi 1 000 000 čitateľov.

9. Z výpovede svedka Z. súd prvej inštancie zistil, že svedkyňa pracovala u žalovaného na pozícii redaktor oddelenie Bratislava, denník Nový Čas a pripravovala predmetný článok, ktorého sa týka žaloba v tomto konaní. Išlo o článok do pondelňajšieho vydania, pripravovala ho v nedeľu, na základe pokynu vedúceho vydania, ktorý si pôvodný článok všimol na spravodajskom portáli lidovky.cz. Vedúci vydania prikázal svedkyňi, aby na základe tohto článku pripravila materiál do pondelňajších novín. Podľa zaužívanej praxe môže článok „zazdrojovať“ t.j. uviesť ako zdroj lidovky.cz. podľa pôvodného článku. Svedkyňa pripravila nový článok, skrátenú verziu. V snahe získať čo najviac informácií hľadala prostredníctvom Google informácie. Našla stránku maratónu, v ktorej neboli štandardné informácie (galéria, história), bola tam iba biela stránka s informáciou, že maratón bol zrušený. Tento screenshot použili aj v článku, bol tam kontakt na organizátora e-mailový, tam napísala mail, kde sa ho pýtala na informácie z pôvodného článku a žiadala o vyjadrenie. Odpoveď do uzávierky nedostala, tak pripravila článok podľa pôvodného znenia. Kedy presne časovo posielala mail organizátorovi si nepamätá, uviedla že to bolo to v nedeľu, vtedy našli ten článok v lidovkách, nepamätá sa, či sa pokúšala kontaktovať organizátora aj iným spôsobom, napr. telefonicky a nevie, či na stránke bol telefonický kontakt. Nakoľko informácia už bola publikovaná v inom médiu, toto bol štandardný postup, táto informácia už bola verejne dostupná a odkladať by túto informáciu nemalo zmysel. V mailovej správe, ktorou si overovala informáciu, uviedla, že by odpoveď potrebovala v priebehu „dneška“, bola nedeľa, vzhľadom na redakčnú uzávierku to znamenalo medzi 21 - 22 hod. Kontaktovať iného organizátora prípadne účastníka maratónu, predstaviteľov atletického zväzu ju ani nenapadlo, nakoľko predmetná informácia bola zverejnená oficiálne. Spravodajský portál lidovky.cz je považovaný za dôveryhodný zdroj, štandardne z neho preberal informácie žalovaný a aj iné médiá.

10. Z fotokópie článku „Maratón zrušili, zostal bez peňazí“ uverejneného v denníku Nový čas dňa 11.08.2014 súd prvej inštancie zistil, že v článku s nadtitulom „Športovci, pozor na pochybné behy! Q. zaplatil štartovné 25 €“, sa v úvodnom stĺpiku uvádza, že „Pochybný biznis?! Beh sa stáva čoraz obľúbenejším športom aj v hlavnom meste a podujatí je neúrekom po celý rok. Medzi jedno z nich patrí aj Národný maratón Bratislava - Devín - Bratislava, ktorý sa mal konať na konci septembra. Prihlásil sa doň aj Q. zo susedného Česka, za štartovné zaplatil 25 €. Teraz však náhodou zistil, že beh sa zrušil. Nikto ho o zmene neinformoval a bojí sa, že svoje peniaze už nikdy neuvidí.“ Z textu článku vyplýva, že pretekár Q. z Česka zaplatil štartovné na Národný maratón Bratislava - Devín - Bratislava, organizátori mu odpovedali, že platbu prijali a Q. sa tešil na maratón. Jedného dňa sa pozeral na web a zistil, že maratón bol zrušený. Podľa nahnevaného Pavla predtým stránka fungovala, boli na nej fotky z minulých ročníkov, teraz na nej nájdete iba oznam, že sa akcia z technických príčin zrušila. Q. ktorý došiel o 25 € sa sťažuje, že napísal e-mail o pár dní znova, ale stále nič. „Ako povedal pre lidovky.cz, jeden z dôvodov, prečo si vybral slovenské podujatie, bola aj nižšia cena. Nový čas oslovil aj organizátorov podujatia, Maratónsky klub, do uzávierky však odpoveď neprišla.“ Pod obrázkom bežcov je uvedený text: „Zo stránky zmizli kontakty aj fotky, ostala iba informácia o zrušení“ a „Z technických dôvodov je športové podujatie Národný maratón Bratislava - Devín - Bratislava v roku

2014 ZRUŠENÉ. Q.. F. V., prezident maratónskeho klubu, riaditeľ pretekov „SILVER PIM KING“. Ako autor článku je označený: lidovky.cz, hok.

11. Z článku, uverejneného na internetovom portáli www.cas.sk <<http://www.cas.sk>> <<<http://www.cas.sk>>> zo dňa 10.08.2014 súd prvej inštancie zistil, že na stránke internetového portálu www.cas.sk <<http://www.cas.sk>> o 13.30 bol zverejnený článok „Český atlét sa hnevá na bratislavských usporiadateľov maratónu: Zobrali štartovné a zmizli!“ V texte článku sa uvádza, že tretí ročník Národného maratónu Bratislava - Devín - Bratislava organizátori zrušili, že Q. W. „...pocitovo trénoval. Chystal sa na slovenský Národný maratón Bratislava - Devín - Bratislava“, s tým, že Q. W., „ako jeden z prihlásených pretekárov“ uviedol: „zaplatil som štartovné vo výške 25 €, ale preteky boli zrušené a peniaze som zatiaľ späť nedostal. Mal som pocit, že sa jedná o slušnú akciu, zrejme ju ale usporadúval len spolok nadšencov, ktorí sa nebáli maratón zrušiť.“ V článku je ďalej uvedené, že „tretí ročník bežeckých pretekov sa podľa všetkého neuskutoční z neznámeho dôvodu, na oficiálnej stránke maratónu je k dispozícii len strohá informácia, že preteky boli z technických príčin zrušené. Tí, ktorí zaplatili štartovné, zrejme svoje peniaze už nevidia. Server Lidovky.cz sa pokúsil kontaktovať organizátorov, avšak neúspešne.

12. Z fotokópie článku „Ospravedlnenie“ uverejneného v denníku Nový čas dňa 22.10.2014 súd prvej inštancie ďalej zistil, že v predmetnom článku sa Nový čas ospravedlnil „Q. za nepravdivú informáciu uverejnenú dňa 11.08.2014, že organizátori Národného maratónu Bratislava - Devín - Bratislava 1.IX. Deň Ústavy SR po zrušení maratónu v roku 2014 nevrátili prihláseným pretekárom štartovné. Všetci prihlásení pretekári obdržali štartovné na svoje účty dňa 25. 05.2014 alebo v nasledujúcich dňoch.“

13. Z predložených screen shotov stránok lidovky.cz súd prvej inštancie zistil, že zdroj, z ktorého žalovaný pri písaní predmetného článku vychádzal a na ktorý sa autorsky odvolával, bol zverejnený na internetovom portáli www.lidovky.cz <<http://www.lidovky.cz>> <http://www.lidovky.cz> dňa 10.08.2014 o 8,00 hod, pričom text na portáli www.lidovky.cz <<http://www.lidovky.cz>> je identický s textom uverejneným na stránke internetového portálu www.cas.sk <<http://www.cas.sk>> dňa 10.08.2014 o 13.30 hod., na viac s uverejnením rozhovoru s Q. a odpoveďou organizátora podľa tlačového zákona; podľa vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného v čase uverejnenia predmetného článku v denníku Nový Čas sa táto odpoveď organizátora na portáli www.lidovky.cz <<http://www.lidovky.cz>> ešte nenachádzala.

14. Z lekárskej správy X.. L. C. zo dňa 02.09.2015 súd prvej inštancie zistil, že všeobecný lekár X.. L. C. vyšetril žalobcu v 1. rade dňa 09.09.2014, keď jeho ambulanciu navštívil žalobca v 1. rade z dôvodu zažívacích ťažkostí v období od 01.08.2014 do 02.08.2014. Ťažkosti žalobcu v 1. rade ustúpili ku dňu kontroly 16.09.2014, laboratórne výsledky boli negatívne. Či ťažkosti žalobcu v 1. rade v období od 01.08.2014 do 02.08.2014 súvisia s jeho konfliktom lekár nevedel potvrdiť ani vylúčiť.

15. Okresný súd právne vec posúdil podľa čl. 26 ods. 1, ods. 2 a čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, podľa čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 11, § 19b ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a čl. III ods. 1, ods. 4, čl. V ods. 9, ods. 10, ods. 12 Etického kódexu SSN a dospel k právnomu záveru uvedenému nižšie.

16. Medzi sporovými stranami bolo nesporné, že žalobca v 1. rade, ktorý je i štatutárnym zástupcom žalobcu v 2. rade, v roku 2014 plánoval uskutočniť maratón. Zverejnil propozície maratónu a záujemcovia mali možnosť prihlasovať sa prostredníctvom internetu. Štartovný poplatok pre účastníkov bol 25 €. Samotný maratón sa mal uskutočniť dňa 31. augusta 2014. Dňa 25.5.2014 organizátor maratónu oznámil na príslušnej internetovej stránke, že maratón sa v roku 2014 ruší. Ku dňu oznámenia bolo prihlásených 5 účastníkov, ktorí zaplatili štartovné 25 €. Následne všetkým piatim prihláseným účastníkom organizátor maratónu vrátil sumu 25 € na účty, z ktorých tieto peniaze poukázali. Krátko na to odcestoval žalobca v 1. rade na dovolenku mimo územia Slovenskej republiky. Dňa 10.8.2014 internetový portál cas.sk uverejnil príspevok s názvom „Český atlét sa hnevá na bratislavských organizátorov maratónu. Zobrali štartovné a zmizli“ a denník NOVÝ ČAS dňa 11.08.2014 uverejnil článok s názvom: „Športovci pozor na pochybné behy ! Q. zaplatil štartovné 25 €. Maratón zrušil a zostal bez peňazí“. Ich vydavateľom je žalovaný. Medzi sporovými stranami nebolo tiež sporné, že na základe žiadosti žalobcov, denník Nový čas dňa 22. 10.2014 uverejnil ospravedlnenie žalovaným tak, ako žalobcovia žiadali a oznámil im to prostredníctvom ich právneho zástupcu. O ospravedlnenie žalovaného na portáli cas.sk žalobcovia nežiadali.

17. Medzi sporovými stranami bola v konaní sporná forma ospravedlnenia, ktorú denník Nový čas uverejnil na základe žiadosti žalobcov. Žalobcovia namietali, že „veľkosť tlače ospravedlnenia vonkoncom nezodpovedala veľkosti tlače pôvodných článkov. V porovnaní s pôvodnými článkami je ospravedlnenie ľahko prehliadnuteľné“, avšak v konaní nepreukázali, že by žalovanému špecifikovali žiadaný typ alebo veľkosť písma ospravedlnenia, alebo že by žalovaného požiadali, aby bol text ospravedlnenia označený nejakým nadpisom. Žalobcovia v žalobe uvádzajú, že sa právny zástupca žalobcov listom zo dňa 1.10.2014 obrátil na žalovaného s požiadavkou ospravedlnenia a zaplataenia nemajetkovej ujmy, avšak predmetný list ani jeho kópiu ako dôkaz v konaní nepredložili a súčasne ani iným spôsobom nepreukázali, že by v požadovanom smere špecifikovali svoje požiadavky na ospravedlnenie žalovaného. Súd prvej inštancie po preskúmaní pôvodného článku a článku ospravedlnenia žalobcom musel prisvedčiť argumentácií žalovaného, že text ospravedlnenia žalovaného žalobcom bol uverejnený typom i veľkosťou písma rovnakou, ako bol uverejnený pôvodný článok. Na viac, žalobcovia boli tí, ktorí mali svoju požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia formulovať spôsobom vyhovujúcim ich predstavám, pričom túto skutočnosť nepreukázali.

18. Ako už bolo uvedené, v konaní žalobcovia nepreukázali, že by denník Nový čas dňa 22. 10. 2014 uverejnil ospravedlnenie žalovaným inak, ako v súlade so žiadosťou žalobcov, čím podľa názoru súdu prvej inštancie povinnosť žalovaného uverejniť ospravedlnenie už zanikla jej splnením. Ak žalobcovia v rámci svojej žiadosti o uverejnenie ospravedlnenia žalovaného nevyjadrili a nešpecifikovali, čo a ako žiadajú uverejniť v rámci ospravedlnenia, je v rozpore s princípom primeranosti, aby bolo od žalovaného opätovne požadované uverejnenie ospravedlnenia; žalobcovia v konaní tiež nepreukázali, že by pred podaním žaloby zreteľným spôsobom uplatnili voči žalovanému požiadavku uverejniť ospravedlnenie aj na internetovom portáli cas.sk. Vyhovenie žalobe by bolo v rozpore s článkom 26 Ústavy SR a článku 10 Dohovoru.

19. K námietke žalobcov, že žalovaný uverejnil nepravdivú správu aj napriek tomu, že sa nejednalo o „naliehavú sociálnu potrebu“, sa súd prvej inštancie stotožnil s právnou argumentáciou žalovaného. „naliehavá sociálna potreba“, na ktorú poukazujú žalobcovia, musí byť splnená na to, aby mohlo dôjsť k obmedzeniu práv garantovaných článkom 10 Dohovoru. Podmienka naliehavej sociálnej potreby ale neexistuje vo vzťahu k otázke, či je uverejnenie informácie prípustné alebo nie. Tu sa vyžaduje to, aby sa uverejnená informácia dotýkala legitímneho predmetu záujmu verejnosti. Uvádzaný pojem sa používa v judikatúre ESLP v úplne v inom kontexte ako uvádzajú žalobcovia. Čo sa týka zodpovednosti za uverejnenie nepravdivéj informácie, táto v zmysle judikatúry ESLP nie je absolútna. Aj čo sa týka rozsudku ESLP vo veci Pravoye Delo a Shtekel proti UKRAJINE z roku 2011, v tomto prípade nebolo relevantné, či uverejnené informácie boli pravdivé alebo nie, ale relevantné bolo to, že ukrajinské právo neposkytovalo novinárom ochranu pred tým, ako prevzali informácie z internetu. To viedlo ESLP ku konštatovaniu, že došlo k porušeniu čl. 10 Dohovoru. Z rozsudku vyplýva, že novinári sú chránení, ak šíria informácie už raz zverejnené v tlači, pričom táto ochrana sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na žalovaného v tomto prípade. Žalovaný vychádzal z informácii, ktoré boli uverejnené na serveri lidovky.cz, ide o internetový portál Lidových novín, ktoré vychádzajú od roku 1893 a majú asi 1 000 000 čitateľov - teda ide o tlač ktorú má na mysli ESLP, len je v elektronickej podobe.

20. Žalobcovia v konaní nepreukázali svoje tvrdenia ohľadne poškodenia svojho dobrého mena a svojej dobrej povesti, keď nebolo možné vyvodiť ani príčinnú súvislosť medzi namietanými uverejnenými článkami a jednak údajnými zdravotnými problémami žalobcu v 1. rade, ako aj nemožnosťou usporiadať ďalšie maratóny žalobcom v 2. rade pre nezáujem sponzorov a pretekárov zapríčinený uverejnenými článkami. Z predloženého potvrdenia Všeobecnej zdravotnej poisťovne, že žalobca v 1. rade absolvoval dňa 20.08.2014 vyšetrenie u všeobecného lekára, ani z výmenného lístku všeobecného lekára MUDr. Andreja Záhradníka, ktorým odoslal žalobcu v 1. rade na gastroenterologické vyšetrenie, alebo z lekárskej správy MUDr. Andreja Záhradníka zo dňa 02.09.2015, ktorú zaslal súdu. Ani výpovede svedkov poškodenie dobrého mena a dobrej povesti žalobcov nedosvedčili. Z výsluchu svedka Ing. W. Z. vyplynulo, že neuveril predmetnej správe a jeho výpoveď sa vôbec nedotýka žalobcu v 2. rade. Z výsluchu svedka U. H. vyplynulo, že potom čo čítal o žalobcovi v 1. rade v novinách, sa jeho vzťah k nemu nezmenil a jeho výpoveď sa vôbec nedotýka žalobcu v 2. rade. Z výsluchu svedka Q. Z. vyplynulo, že namietaný článok, ktorý je predmetom tohto konania, ani nečítal. Z výsluchu svedka RSDr. W. F. vyplynulo, že článok v denníku Nový čas síce čítal, ale neuveril informáciám tam uverejneným, nepotreboval ani overenie u žalobcu v 1. rade, ktorého charakterizoval ako slušného, charakterného a zaniateného športovca. Z výsluchu svedka F. F. W. vyplynulo, že namietaný článok,

ktorý je predmetom tohto konania, ani nečítal a informácie má z TV MARKÍZA. Z emailu L. E., ktorý ako dôkaz predložili žalobcovia vyplynulo, že štartovné za zrušený maratón jej bolo riadne vrátené, pričom v konaní nebolo sporné, že žalobcovia peňažné prostriedky vrátili. Ďalej žalobcovia predložili ako dôkaz pozvánku tureckej veľvyslankyne v Bratislave, ktorú súd vyhodnotil ako dôkaz nemajúci žiaden vzťah ani k namietaným informáciám uverejneným v článku a nepreukazuje ani žiadnu nemajetkovú ujmu žalobcov. Z kópie zo serveru www.42195.sk <<http://www.42195.sk>>vyplynulo, že žalobca v 1. rade uverejnil informácie vo svoj prospech vyvracajúce tvrdenie o tom, že nevrátil štartovné. Navyiac, žalobcovia v konaní nepreukázali ani to, že by bol uvedený článok objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 OZ.

21. Čo sa týka žalobcami požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. zadosťučinenia v peniazoch, súd prvej inštancie sa v plnej miere prikláňa k právnej argumentácii žalovaného a má za to, že žalobcami tvrdené skutočnosti nezakladajú nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch alebo na zadosťučinenie v peniazoch. Žalobcovi v 1. rade nevznikla žiadna závažná ujma, ktorú by bolo potrebné reparovať poskytnutím náhrady peňažnej náhrady a ani jeden z vykonaných dôkazov nenasvedčuje tomu, že by vznikla akákoľvek nemajetková ujma žalobcovi v 2. rade, ktorá by vyžadovala jej reparáciu v peniazoch.

22. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Nakoľko žalovaný mal vo veci plný úspech, vznikol mu nárok na náhradu trov konania voči žalobcom a to v plnom rozsahu.

23. Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia, ktorí nesúhlasili s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby a navrhli, aby odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil, žalobe o uverejnenie ospravedlnenia vyhovel a žalobe o zaplatenie nemajetkovej ujmy vyhovel tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi v 1. rade nemajetkovú ujmu vo výške 3.000 Eur, žalobcovi v 2. rade nemajetkovú ujmu vo výške 2.000 Eur a zaviazal žalovaného aj na náhradu trov odvolacieho konania.

24. Odvolanie žalobcovia podali z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Namietali, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou, či v predmetnej veci existovala naliehavá potreba na uverejnenie článkov v periodikách žalovaného. V danom prípade neexistovala žiadna naliehavá potreba. Išlo iba o sťažnosť jedného pôvodného záujemcu o maratón, Q. ktorému boli taktiež peniaze vrátené. O prejav takéhoto človeka sa opieral žalovaný pri uverejnení predmetných článkov a o prejav takéhoto človeka sa opierala aj argumentácia žalovaného v tomto konaní. Nikde nebadať naliehavú sociálnu potrebu. Práve ESLP v prípadoch žalovaného proti Slovenskej republike zdôraznil, že tlač možno uvoľniť od zásadnej povinnosti overovať si faktografické údaje, ktoré sú urážlivé pre súkromné osoby vtedy, ak to vyžaduje nevyhnutná sociálna potreba, ak novinári konajú v dobrej viere, že uverejňujú správnu informáciu v súlade s etikou žurnalistiky. Rozsudok súdu prvej inštancie je preto v rozpore s čl. 10 Európskej konvencie o ľudských právach. Z judikatúry ESLP vyplýva, že sloboda prejavu tak, ako je vymedzená v čl. 10 Dohovoru, podlieha radu výnimiek, ktoré je treba vykladať zúžene a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná. V danom prípade súd prvej inštancie zúžený výklad výnimky z obmedzenia slobody prejavu aplikoval na nepravdivú sťažnosť Q. v internetovom vydaní českého periodika. Súd prvej inštancie opäť nesprávne vykladá právo vydavateľa šíriť informáciu, ktorá už raz bola uverejnená. ESLP robí výslovný rozdiel medzi uverejnením v tlači a elektronickej, čiže internetovej publikácii. Informáciu uverejnenú v internetovej tlači treba osobitne preveriť tak, aby zabezpečila ochranu a rozvoj práv a slobôd, ktorých sa týka. V napadnutom rozsudku sa píše, že novinári sú chránení, ak šíria informácie už raz uverejnené v tlači, pričom táto ochrana sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na žalovaného v tomto prípade. To je nesprávne tvrdenie súdu prvej inštancie, informácia P. W. bola uverejnená v internetovom periodiku a ESLP výslovne hovorí o rozdielnom prístupe k tejto otázke. V konaní sa žalobcovia dovoľávali, že Etický kódex novinára vyžaduje, aby si novinári dôsledne overili každú informáciu, ktorú zverejnia. Informácie si spravidla overia aspoň z dvoch od seba navzájom nezávislých zdrojov. Súd prvej inštancie sa s touto informáciou žalobcov vysporiadal tak, že poukázal na slovo spravidla a z tohto slova vyvodzuje, že nie je stanovená etická povinnosť overiť si informáciu aspoň z dvoch zdrojov a teda novinár môže mať informáciu overenú aj len z jedného zdroja. Ďalej žalobcovia namietajú, že v napadnutom rozsudku je uvedené, že nežiadali o ospravedlnenie žalovaného na portáli cas.sk, avšak zo žaloby jasne vyplýva, že ja toto žiadali. Súd prvej inštancie v bode 69 napadnutého rozsudku uvádza, že žalobcovia sa doposiaľ nedomáhali ochrany proti pôvodcovi nepravdivej informácie - P. W.. Podľa zákona nie sú žalobcovia povinní sa domáhať ochrany

proti pôvodcovi informácie. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, tak tu žalobcovia uvádzajú, že nemajetková ujma nie je škodou a nemožno ju dokazovať ako škodu, súd prvej inštancie však viedol dokazovanie takým smerom. Z počtu výtlačkov a dennej čítanosti internetového periodika je podľa žalobcov potrebné odvodzovať ujmu, ktorá žalobcom vznikla uverejnením nepravdivej správy. Tak isto výpoveď svedkov nemožno interpretovať tak, že nepravdivá správa nemala žiadny vplyv na žalobcu v 2. rade alebo sa ho netýka. Z lekárskej správy bolo taktiež preukázané, že po zverejnení predmetných článkov mal žalobca v 1. rade zdravotné problémy, ktoré nikdy predtým nepociťoval.

25. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že odvolanie považuje za neopodstatnené a naopak rozsudok súdu prvej inštancie za správny a žiadal ho potvrdiť. Žalobcovia neopodstatnene namietajú proti záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný mal dôvod sa spoliehať na obsah správy, uverejnený na portáli lidovky.cz. Záver súdu prvej inštancie je odôvodnený skutkovo i právne a je opretý aj o judikatúry Ústavného súdu SR, Ústavného súdu ČR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Je nesprávne tvrdenie žalobcov, že žalovaný mohol uverejniť iba pravdivú informáciu a že žalovaný v každom prípade zodpovedá za uverejnenie nepravdivej informácie. Žalovaný na podporu svojich argumentov uviedol aj rozsiahlu rozhodovaciu prax súdnych autorít (napr. Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. proti Slovenskej republike, nález ÚS ČR I. ÚS 453/03, Éditions Plon proti Francúzsku, Lange proti Rakúsku, nález ÚS ČR IV. ÚS 23/05, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 30 Cdo 2796/2005, Sunday Times proti Spojenému kráľovstvu,...), z ktorých vyplýva, že nepravdivosť uverejnenej informácie nemusí byť dôvodom pre obmedzenie (postih) výkonu slobody prejavu alebo práva na informácie. Žalobcovia v rámci svojej námietky opakujú nesprávnu, nelogickú a v konečnom dôsledku aj absurdnú tézu, že na uverejnení informácie musí existovať naliehavá sociálna potreba. Základný princíp vyplývajúci z judikatúry ESLP je ten, že na to, aby mohlo dôjsť k obmedzeniu slobody prejavu alebo práva na informácie, musí na tom existovať naliehavá sociálna potreba. Pokiaľ sa teda v judikatúre ESLP používa tento pojem, tak v danom kontexte. Vychádzajúc z uvedeného preto nebol dôvod, aby sa súd zaoberal otázkou, či na uverejnení existovala naliehavá sociálna potreba. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcov, že podľa súdu na uverejnenie prípadne aj nepravdivej informácie stačí, ak sa dotýka legitímneho záujmu verejnosti. To je absolútne zavádzajúca interpretácia rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie posudzoval vec v kontexte viacerých kritérií, v súlade s judikatúrou ESLP, čo je v súlade s čl. 3 ods. 1 CSP. Žalobcovia namietajú, že pôvodný zdroj informácií (P. W.) uverejnil informácie zo zlého úmyslu alebo z neobstaranosti. To je však voči žalovanému úplne irelevantné, pretože žalovaný motiváciu P. W. nepoznal a ani nemohol poznať. Na druhej strane žalovaný uskutočnil kroky potrebné k tomu, aby si informácie overil u žalobcov, ale bezúspešne. Žalovaný je toho názoru, že ako vydavateľ je v danom prípade plne chránený čl. 26 Ústavy SR a čl. 10 Dohovoru, pretože naplnil všetky podmienky ochrany vyplývajúce z európskeho štandardu ochrany slobody prejavu a práva na informácie. Žalobcovia ďalej neopodstatnene namietajú záver súdu, že médiá majú šíriť už raz uverejnené informácie. Túto námietku žalobcovia zakladajú na tom, že prevzatá informácia nebola uverejnená v tlači, ale na internetovom portáli. Z rozsudku ESLP vo veci Pravoye Delo a Shtekell proti Ukrajine vyplýva aj to, že imunita za šírenie už uverejnených informácií sa má vzťahovať aj na informácie uverejnené na internete, ako aj to, že novinári a ani vydavateľ nezodpovedajú za obsah uverejnených a prevzatých informácií. Z toho vyplýva, že nemožno voči žalovanému vyvodzovať zodpovednosť za to, že prevzal a uverejnil informácie, ktoré už boli uverejnené. Žalobcovia formulujú požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia tak, že nevyhnutne zahŕňa subjektívny prvok, resp. vymedzenie povinnosti uverejniť ospravedlnenie je neurčité. Povinnosť nie je formulovaná jednoznačne a tak, aby mohla byť prípadne predmetom exekúcie (rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 164/1996). Žalobcovia tvrdia, že sa domáhajú podobnej formy ospravedlnenia, ako v liste zo dňa 01.10.2014, a teda zotrvávajú na rovnakej chybe. Žalobcovia neformulujú požiadavku na uverejnenie ospravedlnenia dostatočne určitým spôsobom a tým si vytvárajú priestor na to, aby vždy mohli namietat, že ospravedlnenie nebolo uverejnené v súlade s ich požiadavkou. Žalobcovia tvrdia, že neboli povinní sa domáhať ochrany voči P. W. či túto povinnosť mali alebo nie, je pre výsledok tohto konania úplne irelevantné. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, žalobcovia neopodstatnene vytkajú súdu, že túto zisťoval ako škodu. Žalobcovia navrhli svedkov a súd zisťoval negatívne dôsledky nimi namietaných článkov vo sfére ochrany osobnosti a dobrej povesti. Súd prvej inštancie nezameral kladenie otázok a ani zistenie skutkového stavu na zistenie majetkových strát žalobcov. Tieto tvrdili, ale nepreukázali práve žalobcovia. Tvrdenie žalobcov o nejakom náklade a čítanosti denníka je úplne irelevantné. Jednak ide o novotu v zmysle § 366 CSP a jednak toto tvrdenie nie je preukázané. Z obsahu výpovedí svedkov neboli preukázané žiadne negatívne dôsledky voči žalobcovi v 2. rade, preto súd prvej inštancie z týchto výpovedí nemohol vyvodit' ani nič iné. Predložené lekárske správy nepreukazujú žiadnu príčinnú súvislosť medzi uverejnením týchto konkrétnych namietaných článkov a

údajnými zdravotnými ťažkosťami žalobcu v 1. rade. V konečnom dôsledku z obsahu odvolania nie je zrejmé, či žalobca berie žalobu čiastočne späť alebo podáva odvolanie len v určitej časti rozsudku.

26. K vyjadreniu žalovaného sa opätovne vyjadrili žalobcovia, ktorí uviedli, že žalovaný vo svojom vyjadrení pokračuje vo svojej taktike z prvoinštančného konania, keď sa snaží dokázať, akoby mal v danom prípade právo uverejniť aj nepravdivú informáciu na účet žalobcov. Medzi účastníkmi je nesporné, že žalovaný uverejnil o žalobcoch nepravdivé skutkové tvrdenie. Európsky dohovor o ľudských právach na jednej strane zakotvuje slobodu tlače, ale na druhej strane zakotvuje aj ochranu povesti a práv iných. ELSLP robí výslovný rozdiel pri spoľahlivosti preberania informácií z inej printovej tlače a z internetu. Žalovaný prevzal danú informáciu z českého internetového portálu, ale argumentuje akoby ju prebral z printovej tlače. Pokiaľ ide o porušenie novinárskej etiky, žalovaný v tejto veci porušil vlastný etický kódex, nakoľko tento vyžaduje, aby sa ku difamačným informáciám vyjadrila dotyčná osoba alebo subjekt, čo sa však v danom prípade nestalo. Pokiaľ ide o judikát ESLP *Pravoye Delo a Shtekel* proti Ukrajine nemožno zabúdať, že ESLP vyniesol uvedený rozsudok aj s ohľadom na to, že Ukrajina nemala prijaté zákonodarstvo upravujúce uspokojivým spôsobom slobodu tlače. V ostatnom sa žalobcovia pridriavajú svojich skorších vyjadrení.

27. K vyjadreniu žalobcov sa opätovne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že netvrdí že má právo na uverejnenie nepravdivej informácie, toto tvrdenie žalobcov nie je pravdivé. Žalovaný ale tvrdí, že nie každé uverejnenie nepravdivej informácie je dôvodom pre vznik občianskoprávnej sankcie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti a na uloženie sankcie. ELSLP nerobí žiadny výslovný rozdiel medzi informáciami prebranými z printovej tlače a z internetu. V oboch prípadoch zastáva názor, že novinári by mali požívať imunitu v prípade, ak šíria vyhlásenia iných. Vydavateľ si napriek tomu overoval informácie, a to úplne štandardným spôsobom. Žalovaný teda podnikol dostupné kroky na overenie si informácie. Žalovaný neporušil svoj etický kódex. Toto tvrdenie žalobcov je jednak irelevantné a jednak opätovne neopodstatnené. Podľa žalobcov tvrdenia žalovaných o tom, že novinári a ani vydavateľ nezodpovedajú za obsah uverejnených informácií je údajne v logickom rozpore s judikatúrou ESLP, avšak žalobcovia neuviedli žiadny konkrétny odkaz, ani citáciu judikatúry. Žalovaný zotrvávajú na tom, že petit, ktorý uplatnili žalobcovia je neurčitý a nevykonateľný a túto argumentáciu žalovaného sa žalobcovia ani nepokúsili spochybniť. Tvrdenie žalobcov, že náklad časopisu *Nový čas* bol predmetom dokazovania, je úplne absurdné. Žalobcovia nenavrhlí a ani nepredložili žiadny dôkaz, ktorý by vypovedal o tom, aký je náklad tohto denníka. Tvrdenie žalobcov, že na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť, alebo ohroziť práva chránené § 11 OZ, nevyžaduje sa vyvolanie následkov, je v daných okolnostiach zavádzajúce. V prvom rade je potrebné uviesť, že úplne základnou podmienkou vzniku občianskoprávnej zodpovednosti je to že zásah bol neoprávnený, t. j. v rozpore s povinnosťami žalovaného danými objektívnym právom a táto podmienka v danom prípade splnená nebola (nález ÚS SR I. ÚS 15/95). V druhom rade je potrebné uviesť, že samotná spôsobilosť vyvolať následky nemôže odôvodniť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe, žalobca znáša dôkazné bremeno, aby preukázal, že neoprávnený zásah spôsobil negatívne následky v osobnostnej sfére dotknutej osoby, ktorá je takej závažnosti, že výnimočne odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (rozsudok NS SR 4 Cdo 15/03).

28. Odvolací súd preskúmal vec, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nemožno priznať úspech. Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení a zo skutočností, ktoré vyšli najavo najneskôr do konca lehoty na podanie odvolania. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, dôvodnosť odvolania, boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré nepochybne existovali v čase vyhlásenia rozsudku, v čase podania odvolania.

29. Žalobcovia vo svojom odvolaní uviedli, že žiadajú, aby odvolací súd zaviazal žalovaného na zaplatenie nemajetkovej ujmy žalobcovi v 1. rade vo výške 3000 € a žalobcovi v 2. rade vo výške 2.000 € (namiesto pôvodných 10.000 € pre každého zo žalobcov).

30. Odvolací súd v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu 1/ dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné vo výroku ohľadne žalobcu 1/ zrušiť a konanie vo veci zastaviť, pretože žalobca 1/ v priebehu odvolacieho konania dňa XX.XX.XXXX zomrel.

31. Podľa § 7 ods. 1 a ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením. Túto spôsobilosť má aj počaté dieťa, ak sa narodí živé. Smrťou táto spôsobilosť zanikne.

32. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

33. Predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť nielen veci, práva, tvorivé výsledky ľudskej činnosti, ale aj určité imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka. K týmto imateriálnym hodnotám (stránkam) ľudskej osobnosti (akými sú napr. meno, česť, dôstojnosť, telesná integrita a pod.) alebo na hmotnom substráte zachyteným prejavom osobnosti sa v občianskoprávných vzťahoch upínajú osobitné práva. Vzhľadom na to, že ide o výsostne osobnostné stránky patriace každej fyzickej osobe, nazývame ich osobnostnými právami.

34. Na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná vždy tá fyzická osoba, voči osobnosti ktorej neoprávnený zásah smeroval. Osobnostné práva sú právami imateriálnej povahy, a preto nie sú predmetom dedenia. Právo na ochranu osobnosti ako právo nemajetkovej povahy, rýdzo osobnej povahy, zaniká smrťou občana (§ 7 ods. 2 OZ); neprechádza teda smrťou občana na dedičov a nestáva sa predmetom dedenia.

35. Podľa § 61 CSP, procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

36. Podľa § 62 CSP, ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

37. Podľa § 63 ods. 1 CSP, ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať.

38. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

39. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

40. Spôsobilosť mať práva a povinnosti (procesná subjektivita) u fyzických osôb vzniká narodením a zaniká smrťou. V zmysle vyššie cit. § 61 CSP, procesnú spôsobilosť má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti. Z uvedeného tak analogicky vyplýva, že ten kto nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, nemá ani spôsobilosť byť stranou v sporovom konaní. Procesná subjektivita strany v konaní predstavuje jednu z obligatórnych podmienok procesných podmienok sporového konania, pričom s tým, kto nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, nemôže súd vôbec konať, teda o jeho právach a povinnostiach nie je možné rozhodovať, nakoľko mu tieto nemôžu už ani vzniknúť.

41. Odvolací súd z lustrácie v registri obyvateľov zistil, že žalobca 1/ zomrel dňa 05.08.2020, teda v priebehu odvolacieho konania. Z uvedeného vyplýva, že až v priebehu odvolacieho konania žalobca 1/ stratil procesnú spôsobilosť. Odvolací súd sa v zmysle § 63 ods. 1 CSP zaoberal povahou sporu, a teda, či bude možné v predmetnom spore pokračovať s právnymi nástupcami žalobcu alebo je potrebné konanie zastaviť.

42. V danej veci predmet konania je hmotnoprávne viazaný na osobu samotného žalobcu a ďalej neprechádza na jeho nástupcu, resp. nástupcov. Rozhodnutie súdu o tom, či v dôsledku úmrtia žalobcu 1/ je možné v konaní pokračovať alebo je konanie potrebné zastaviť, sa odvíja od toho,

či smrťou žalobcu 1/ dochádza k zániku jeho uplatneného nároku, alebo či tento nárok prechádza na jeho dedičov. Súd konanie zastaví najmä vtedy, ak predmet konania je hmotnoprávne viazaný na osobu samotného žalobcu a ďalej neprechádza na jeho nástupcu, resp. nástupcov.

43. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca 1/ sa podanou žalobou domáhal nároku na ochranu osobnosti. Právo na ochranu osobnosti je vo svojej podstate právom osobnej povahy, preto je naviazané na konkrétnu osobu a jej smrťou neprechádza na dedičov. K uvedenému záveru dospel aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn. 3 Cdo 98/95 (R 53/1996) zo dňa 31.01.199, v ktorom uviedol, že: „Právo na ochranu osobnosti je právo osobnej povahy, ktoré zaniká smrťou fyzickej osoby a neprechádza na dedičov. Preto ak žalobca v priebehu konania zomrie, súd konanie zastaví.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že v predmetnom konaní smrťou žalobcu došlo zároveň aj k zániku jeho nároku na ochranu osobnosti, pretože tento nárok neprešiel na jeho právnych nástupcov. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nevidel dôvod na to, aby bolo možné v konaní pokračovať s jeho právnymi nástupcami. V predmetnom konaní tak nastal nedostatok procesnej subjektivity, a teda nedostatok spôsobilosti byť stranou v konaní, ktorá predstavuje neodstrániteľnú vadu konania, ktorá má vždy za následok zastavenie súdneho konania. Z uvedeného dôvodu tak nie je možné ďalej pokračovať v konaní o ochranu osobnosti so žalobcom 1/, ktorý zomrel, t.j. už s neexistujúcim, zaniknutým subjektom.

45. Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Toto právo je výsostne osobnej povahy a viaže sa na osobu konkrétnej fyzickej osoby. V § 15 Občianskeho zákonníka dáva zákon po smrti fyzickej osoby právo uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, rodičom, to znamená, že im je daná možnosť uplatňovať právo napr. aj podávaním žalôb na ochranu, ale neznamená to, že takéto osoby automaticky vstupujú do už začatých občianskoprávných konaní po zomrelej fyzickej osobe.

46. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým rozhodol o nároku žalobcu 1/ v rozsahu podaného odvolania zrušil a konanie zastavil v zmysle ust. 161 ods. 1,2 a § 391 ods. 1 CSP.

47. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že žalobca 1/ zomrel, teda zanikli jeho procesné práva a povinnosti, ktoré neprešli na jeho právnych nástupcov. Uvedenou skutočnosťou tak žalobca 1/ stratil spôsobilosť byť stranou v spore, pričom ani jedna zo sporových strán nezavinila zastavenie konania. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že žalovanému v uvedenej situácii nemožno priznať náhradu trov konania proti žalobcovi 1/, ktorý je neexistujúcim subjektom v konaní a preto voči nemu nie je možné o trovách konania rozhodovať, trovy konania mu priznať, alebo mu uložiť povinnosť na ich náhradu.

48. V podanom odvolaní žalobca 2/ navrhol, aby odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil, žalobe o uverejnenie ospravedlnenia vyhovel a žalobe o zaplatení nemajetkovej ujmy vyhovel tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi v 1. rade nemajetkovú ujmu vo výške 3.000 Eur, žalobcovi v 2. rade nemajetkovú ujmu vo výške 2.000 € a zaviazal žalovaného aj na náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu žalobcu 2/ zamietol, v rozsahu podaného odvolania žalobcu 2/ je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 CSP). Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

49. V súvislosti s ochranou osobnostných práv v médiách dochádza k stretu dvoch práv - práva na slobodu prejavu a na ochranu osobnosti. Dôležité je poukázať na medzinárodné dokumenty, ktorými je Slovenská republika viazaná a výklad ochrany osobnostných práv je potrebné uskutočňovať v súlade s týmito dokumentmi a rozhodovacou praxou ich súdov. V demokratickej spoločnosti sloboda prejavu je základom všetkých práv. Sloboda prejavu je garantovaná v c.1. 10 Dohovoru a c.1. 19 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Podľa ESLP sloboda prejavu, ktorá je obsahom c.1. 10 ods. 1 Dohovoru, predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej

spoločnosti a jednu zo základných podmienok na jej rozvoj. Vzhľadom na význam slobody prejavu výnimky uvedené v čl. 10 ods. 2 Dohovoru, ktorým sloboda prejavu podlieha, musia byť vykladané reštriktívne a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo preukázaná. Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru zásah do slobody prejavu je možný len za splnenia troch kumulatívnych podmienok: 1. zásah je predvídaný zákonom, 2. zásah sleduje ochranu jedného alebo viacerých záujmov alebo hodnôt uvedených v danom článku a 3. zásah je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

50. Čo sa týka námietky žalobcu 2, že súd prvej inštancie neskúmal nevyhnutnú, resp. naliehavú sociálnu potrebu žalovaného na uverejnení predmetných článkov, odvolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že základný princíp vyplývajúci z judikatúry ESLP je ten, že na to, aby mohlo dôjsť k obmedzeniu slobody prejavu alebo práva na informácie, musí na tom existovať naliehavá sociálna potreba. Pokiaľ sa teda v judikatúre ESLP používa tento pojem, tak v danom kontexte. Vychádzajúc z uvedeného preto nebol dôvod, aby sa súd zaoberal otázkou, či na uverejnení existovala naliehavá sociálna potreba. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že podľa judikatúry ESLP na základe čl. 10 ods. 2 Dohovoru je sloboda prejavu aplikovateľná nielen na informácie a myšlienky, ktoré sa prijímajú priaznivo alebo sa považujú za neutrálne, ale aj tie, ktoré urážajú, šokujú a obťažujú (Handyside proti Spojenému kráľovstvu a iné). Z rozhodnutí ESLP je zrejme, že sloboda prejavu patrí medzi najvýznamnejšie ľudské slobody, ktorým sa poskytuje široká ochrana a ktoré môžu byť obmedzené len v taxatívne ustanovených prípadoch, ktoré musia byť vykladané reštriktívne.

51. K námietke žalobcu 2/, že bolo povinnosťou žalovaného si overiť pravdivosť zverejnených informácií, odvolací súd poukazuje na nález ústavného súdu SR, IV. ÚS 302/2010-48, v zmysle ktorého pri zverejnení informácií difamacného charakteru nemožno správanie toho, kto takéto informácie šíri, považovať za legitímne v prípade, že tento nepreukáže, že mal rozumne dôvody spoliehať sa na pravdivosť difamacnej informácie, ktorú šíril, a ďalej ak preukáže, že podnikol dostupné kroky k tomu, aby si overil pravdivosť informácie, a to v miere a intenzite, v ktorej mu bolo overenie prístupné, a konečne pokiaľ sám nemal dôvod neveriť, že difamacná informácia je nepravdivá. Zverejnenie takejto informácie nemožno považovať za rozumné, ak si šíriteľ informácie neoverí jej pravdivosť otázkou u osoby, ktorej sa informácia týka, a nezverejní jej stanovisko, s výnimkou nemožnosti takéhoto postupu alebo tam, kde to nebolo nutné.

52. V prejednávanom prípade bolo preukázané, že žalovaný zverejnil informácie, ktoré už boli predtým publikované iným periodikom, resp. na jeho webovom portáli a tieto sa snažil si aj overiť prostredníctvom kontaktovania žalobcov. To, že žalobcovia sa k predmetným informáciám nevyjadrili, nemožno považovať za nesplnenie si zákonných povinností zo strany žalovaného. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na rozhodnutia ESLP (Éditions Plon proti Francúzsku, Lange proti Rakúsku,...) uviedol, že nepravdivosť uverejnených informácií nemusí byť za určitých podmienok dôvodom pre obmedzenie (postih) výkonu slobody prejavu alebo práva na informácie. Preto aj túto námietku, s prihliadnutím na vyššie uvedené, odvolací súd vyhodnotil ako nepreukazujúcu dôvodnosť podanej žaloby.

53. Tvrdenia žalobcu o nedomáhaní sa nároku od pôvodcu informácie P. Vokatého, z dôvodu problematickosti rozličných právnych poriadkov, hodnotí odvolací súd ako irelevantnú, nemajúcu význam v danej veci a preto sa ňou ďalej ani nezaoberal.

54. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca 2/ domáhal, namietal dokazovanie súdu prvej inštancie v tomto smere v rozpore so zákonom, kedy vraj súd prvej inštancie vykonával dôkazy akoby išlo o škodu a nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede a listinné dôkazy, ktoré jasne preukazovali vznik ujmy na jeho strane a na strane žalobcu 1/, ktorý ale v priebehu odvolacieho konania zomrel. K tomuto odvolací súd uvádza, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Do obsahu tohto práva

nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/1997).

55. Súd prvej inštancie vyhodnotil predložené dôkazy správne, keď rozhodol, že z výsluchu svedkov ani z lekárskeho správ neboli preukázané vznik ujmy na strane žalobcov, ako ani príčinná súvislosť medzi zdravotnými ťažkosťami žalobcu v 1. rade a uverejnením predmetných článkov. To, že sa žalobcovia s takto vyhodnotenými dôkazmi nestotožňujú, nemožno chápať ako porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces. Žiaden z vykonaných dôkazov nenasvedčuje tomu, že by žalobcom vznikla vážna ujma, ktorú by bolo potrebné reparať poskytnutím peňažnej náhrady.

56. Žalobcovia ďalej namietali nedodržanie súladu s etikou žurnalizmu, nakoľko žalovaný nedostal odpoveď od žalobcov do troch hodín a už uverejnil svoj článok na internetovom portáli a neskôr aj v tlačenej periodike. Toto žalobcovia považujú za porušenie čl. III ods. 1 Etického kódexu novinára, kde je potrebné na uverejnenie informácie jej preverenie spravidla od dvoch nezávislých zdrojov. Odvolací súd poznamenáva, že Etický kódex novinára nie je právne záväzným aktom a stotožňuje sa s argumentáciou súdu prvej inštancie, že pojem „spravidla“ nestanovuje povinnosť si vždy informácie overiť minimálne z dvoch nezávislých zdrojov. Žalovaný predmetné informácie do článkov čerpal už z uverejneného článku iného dôveryhodného zdroja, a to zo spravodajského serveru www.lidovky.cz <<http://www.lidovky.cz>>, taktiež sa pokúsil o kontaktovanie žalobcov, avšak v tomto smere bol neúspešný. Snaha žalovaného overiť si dané informácie bola dôkazom o jeho dobrej viere (ESLP White proti Švédsku).

53. Námietku žalobcov, že nebolo vyhovené ich žiadosti zo strany žalovaného o zverejnenie ospravedlnenia aj na webovom portáli www.cas.sk <<http://www.cas.sk>> hodnotí odvolací súd ako ničím nepodloženú. Žalobcovia v súdnom konaní nepreukázali, že list zo dňa 1.10.2014, ktorým sa žalobcovia obrátili na žalovaného s požiadavkou ospravedlnenia a zaplatenia nemajetkovej ujmy obsahoval aj povinnosť ospravedlnenia sa aj na danom webovom portáli, resp. bližšiu špecifikáciu toho, ako má dané ospravedlnenie vyzeráť. Preto ospravedlnenie uverejnené dňa 22.10.2014 v denníku *Nový čas* bolo dostačujúce na splnenie si povinnosti zo strany žalovaného a táto jeho povinnosť preto uverejnením predmetného ospravedlnenia zanikla.

57. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, ktorý žalobcovia vo svojom odvolaní uvádzali, dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukačnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Podľa názoru odvolacieho súdu, žiadna z vyššie uvedených požiadaviek nebola naplnená na to, aby sa žalobcovia mohli dovolávať daného odvolacieho dôvodu a preto túto námietku žalobcov odvolací súd vyhodnotil ako nepreukázanú a ničím nepodloženú.

58. Odvolací súd k žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania.

59. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho

hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení Civilného sporového poriadku, alebo, že na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

60. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože v posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, pričom právne závery súdu prvej inštancie sú aj v zhode s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, rozhodol vo veci vecne správne.

61. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 CSP zdôvodnil.

62. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca 2/ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený prvoinštančným súdom, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a podľa § 387 ods. 2 CSP sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

63. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

64. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi 2/ v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

65. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon prípúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).